

TEZA:

W niniejszej sprawie nastąpił błąd w ustaleniach faktycznych Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, który miał wpływ na treść orzeczenia. Polegał on na przyjęciu, że Obwiniony radca prawny nie dopełnił obowiązku szkoleniowego podczas gdy radca prawny wykazał, że odbył wymaganą ilość szkoleń zawodowych. Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. stosowanego w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych spowodowało to konieczność instancyjnej ingerencji w zaskarżone orzeczenia i uniewinnienie radcy prawnego od zarzucanego mu czynu.

WO-39/23**ORZECZENIE**

z dnia 23 maja 2023 r.

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: S WSD Marta Stryjek (sprawozdawca)

Sędziowie: S WSD Mariusz Bochenek

S WSD Wiesław Kmiotek

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Moniki Marukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2023 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy radcy prawnego M. D. (D.), wpisanego na listę radców prawnych prowadzoną przez Radę Okręgową Izby Radców Prawnych, pod numerem wpisu ...,

obwinionego o to, że w (...) w okresie od 1 stycznia 2018 roku do 31 grudnia 2020 roku nie uzyskał żadnego punktu szkoleniowego, a tym samym nie wypełnił obowiązku uzyskania wymaganej liczby 40 punktów ze szkoleń zawodowych określonych w uchwale Krajowej Rady Radców Prawnych nr 30/B/VII/2008 z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (tekst jednolity: Uchwała Nr 295/X/2018 Prezydium Krajowej Rady Radców

Prawnych z dnia 12 lipca 2018 roku w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku), tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 14 i art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego,

z powodu odwołania obwinionego radcy prawnego M.D. z dnia 2 sierpnia 2022 r. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 22 kwietnia 2022 r. (sygn. akt D 19/22)

orzeka:

1. zmienia zaskarżone orzeczenie w pkt (1) w ten sposób, że uniewinnia obwinionego radcę prawnego M. D. od popełnienia zarzucanego wnioskiem o ukaranie czynu,
2. zmienia zaskarżone orzeczenie w pkt (2) w ten sposób, że kosztami postępowania w wysokości 1.500 (jeden tysiąc pięćset) złotych przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych obciąża Okręgową Izbę Radców Prawnych,
3. kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 22 kwietnia 2022 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (dalej także jako „OSD”) uznał radcę prawnego M. D. (dalej „Obwiniony”) winnym tego, że w (...) w okresie od 1 stycznia 2018 roku do 31 grudnia 2020 roku nie uzyskał żadnego punktu szkoleniowego, a tym samym nie wypełnił obowiązku uzyskania wymaganej liczby 40 punktów ze szkoleń zawodowych określonych w uchwale Krajowej Rady Radców Prawnych nr 30/B/VII/2008 z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (tekst jednolity: Uchwała Nr 295/X/2018 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 12 lipca 2018 roku w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez

radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku), tj. popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 14 i art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Za czyn ten OSD wymierzył Obwinionemu na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych karę upomnienia i obciążył kosztami postępowania w wysokości 1.500 zł.

Z orzeczeniem OSD nie zgodził się Obwiniony, wnosząc w ustawowym terminie odwołanie. W odwołaniu został postawiony orzeczeniu Sądu I instancji jeden zarzut, a mianowicie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Obwiniony wskazał, iż obowiązek doskonalenia zawodowego w cyklu szkoleniowym 2018 – 2021 wykonał w całości, odbywając szkolenia zawodowe na łączną sumę 45,8 punktów szkoleniowych. O fakcie tym zawiadomił w dniu 31 grudnia 2020 r. drogą mailową OIRP pod adres Ośrodka Szkolenia OIRP. Do odwołania zostały załączone dokumenty potwierdzające twierdzenia Obwinionego. W konsekwencji postawionego zarzutu Obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości. Dla porządku dodać wypada, że mimo iż odwołanie nie zawiera kierunku zaskarżenia, to biorąc pod uwagę postawiony zarzut, jak i wniosek odwoławczy, nie ulega wątpliwości, iż jest to środek wniesiony na korzyść Obwinionego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Potwierdził się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia Sądu I instancji, który miał wpływ na treść tego orzeczenia. W świetle art. 438 pkt 3 Kpk stosowanego w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (dalej „ustawa o radcach prawnych”) błąd ten powoduje konieczność instancyjnej ingerencji w zaskarżone orzeczenie. Wprawdzie w aktach sprawy znajduje się wykaz radców prawnych OIRP, którzy nie wypełnili obowiązku doskonalenia zawodowego w IV Cyklu Szkoleń Zawodowych przekazany przez Dziekana Rady OIRP do Rzecznika Dyscyplinarnego tej Izby (k. 1 – 2), w którym figuruje Obwiniony z liczbą „0” punktów z wymaganych 40, jednak z dokumentów załączonych do odwołania wynika, iż Obwiniony w dniu 31 grudnia 2020 r. przesłał pod adres e-mail: (...) zaświadczenia potwierdzające

wykonanie obowiązku doskonalenia zawodowego w cyklu szkoleniowym 2018 – 2020 (k. 82 – 95). Z zaświadczeń tych wynika, iż Obwiniony odbył szkolenia w łącznym wymiarze godzin potwierdzającym uzyskanie 45,8 punktów szkoleniowych, tj. przekraczającym minimalną liczbę 40 punktów szkoleniowych wymaganą stosownie do § 7 ust. 1 Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku, którego tekst jednolity został przyjęty *Uchwałą Nr 295/X/2018 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 12 lipca 2018 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego uchwały w sprawie Regulaminu zasad wypełniania obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku* (dalej „Regulamin doskonalenia zawodowego”).

Dodatkowo wskazać należy, że Obwiniony uczynił zadość obowiązkowi wynikającemu z § 12 ust. 2 Regulaminu doskonalenia zawodowego. Norma ta zobowiązuje radcę prawnego do przedłożenia we właściwej dla siebie okręgowej izbie radców prawnych dokumentu potwierdzającego odbycie szkoleń organizowanych przez podmioty inne niż organy samorządu radców prawnych (§ 12 ust. 1 Regulaminu doskonalenia zawodowego). W tej sytuacji nie jest jasne dla Sądu odwoławczego, z jakiej przyczyny Obwiniony figurował w wykazie radców prawnych OIRP, którzy nie wypełnili obowiązku doskonalenia zawodowego w IV Cyklu Szkoleń Zawodowych załączonym do pisma Dziekana Rady OIRP do Rzecznika Dyscyplinarnego tej Izby z dnia 12 maja 2021 r. (k. 2), a Kierownik Szkolenia Radców Prawnych OIRP sporządził w dniu 7 czerwca 2021 r. na potrzeby postępowania dyscyplinarnego informację o zerowym stanie konta szkoleniowego Obwinionego w cyklu 2018 – 2020 (k. 9). Jest to jednak okoliczność marginalna z punktu widzenia celu niniejszego postępowania, którym – po myśli art. 2 § 1 pkt 1 Kpk – jest takie ukształtowanie postępowania, by osoba niewinna nie poniosła odpowiedzialności. Skoro zatem Obwiniony wypełnił obowiązek doskonalenia zawodowego, nie doszło do popełnienia deliktu dyscyplinarnego. Jedynym możliwym rozstrzygnięciem Sądu II instancji jest zatem uniewinnienie Obwinionego od zarzuconego wnioskiem o ukaranie czynu.

Z powyższych względów na podstawie art. 437 § 2 Kpk w związku z art. 438 pkt 3 Kpk oraz art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych orzeczenie Sądu I instancji należało zmienić, orzekając odmiennie co do istoty (pkt 1 orzeczenia WSD). Uniewinnienie Obwinionego spowodowało konieczność ingerencji w rozstrzygnięcie w przedmiocie

kosztów postępowania pierwszoinstancyjnego. Art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o radcach prawnych uprawnia bowiem do obciążenia kosztami postępowania jedynie w razie ukarania. Z tego powodu koszty postępowania przed OSD ponosi – na mocy art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie *ab initio* ustawy o radcach prawnych - Okręgowa Izba Radców Prawnych (pkt 2 orzeczenia WSD). Koszty postępowania drugoinstancyjnego obciążają natomiast – po myśli art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie *in fine* ustawy o radcach prawnych – Krajową Izbę Radców Prawnych (pkt 3 orzeczenia WSD).